

ЯНЧО ЧОЛАКОВ ШАНХАЙСКИ ТРИК

chitanka.info

Кокошката с пломбирания зъб стоеше на завоя и зареждаше лазерния си сатурниански пистолет, когато по Нефритовия път се зададе Кучето за лов на тигри. Наричаха го още Черния бяс — то бе супервисоко, суперхищно и гладно космическо псе. Всяка заран изпиляваше с титанова пиличка предните си зъби, които имаха тунелчета за източване на кръв, и излъскваше с писано парцалче ноктите на предните си лапи.

— Къде остави летящата чиния? — запита Кокошката и продуха дулото на пистолета.

— Скрих я в джунглата — изръмжа угодливо песът.

— Чудесно — Кокошката кимна. — Шефът ще бъде доволен. От векове у нас се говори за населението на тази планета, а никой още не го е виждал отблизо. Ние ще бъдем щастливците. Случайното съвпадение — единството на земния и сатурнианския тигър — ще ни помогне да издържим дълго тук. Хайде, Куче, иди и донеси един тигър, за да го стотвим — усещам се страшно гладна.

— Няма ли да ми дадеш инструкции относно човеците? — запита псето с наивен вид.

Кокошката се усмихна и пломбата ѝ светна на слънцето:

— Нали знаеш как изглеждат? Намираме се в тая част на Земята, където текат жълти реки, съоръженията за водоплаване се наричат прахо и джонка, населението е от жълтия подвид с тесни очи, ръст понисък от твоя, глава и долни крайници, наречени крака. Има още някакви крайници, но за тях не ни достига информация.

— Знаеш теорията перфектно — похвали я Кучето.

— Разбира се. Нали завърших с диамантен диплом Академията по извънсатурнианските дела — отвърна тя. — И не забравяй — населението се нарича Ки Тайци и Мала Ици, даже и онзи странен крайбрежен вид, комуто викат Пи Рати.

Увлечени в разговора, двамата чуждопланетни изследователи едва сега забелязаха малкото същество, което бе приближило и ги разглеждаше с любопитство. То бе ниско, по-дребно от Кучето и горедолу съизмеримо с Кокошката, имаше тесни очи и масивна глава, бе жълтолико и жълтокрако — нали така се наричаха долните крайници на обекта, който изследователите желаеха да срещнат?

— Не се плаши — каза бързо Кокошката с пломбирания зъб на ки-тайски, спомняйки си веднага за инструкциите.

— Не ми пука от вас! — рече невъзмутимо съществото. — Какво търсите тука?

— Аз... не разбирам — учуди се Кокошката. — Ти май си от сорта на жълтите човеци? (Куче, престани да ме ръгаш с лакът в ребрата!)

— Естествено — рече земният жител. — Аз съм Чин-хай-мама, наричан още Малкия мръсен негодник от Шанхай. Отначало служих на Великия могол, но той се разболя и умря. После служих при мадам Чин, обирницата на околните морета — нея я заклаха. Сега съм подчинен при Уба-чичи-дзън-баба, който владее крайбрежното царство У. А преди години моят родител ми даде титлата Подпалвач на чиниите.

— На какви чинии? — запита подозрително кокошката и пломбата ѝ скръцна.

— Как какви? — учуди се шанхаецът. — Всякакви — дървени, пластмасови, железни и извън... извънредно разнообразни.

— Хм — каза Кучето, — чини ми се, че вие, човеците, имате сравнително висок коефициент на интелигентност.

— Така е. Ние сме твърде мъдри — самопохвали се човешкото същество.

— А какво е онова кривото, което ти виси на кръста? — интересува се Кокошката.

— Това е крис. Малайска костурка. Отлична изработка — отвърна прилежно запитаният.

— Какво е отношението ти към насието? — побърза да се информира Кучето за лов на тигри.

Малкият Ки Таец от Шанхай замълча известно време, като че ли искаше да отклони въпроса, но все пак отговори:

— Аз никога не убивам.

И допълни:

— Аз никога не убивам собственоръчно...

— Собственоръчно?

— Да, с ръце — така се наричат горните ни крайници. За съжаление аз съм създаден без тях — природна грешка...

Кокошката разтвори човка и щракна Ки Таеца със скрития суперсекретен фотоапарат на зъба си. После се зае да измери талията и

теглото на охотно отговарящия чиниен унищожител. Кучето не спираше да разпитва:

— Ти каза, че не убиваш? А нима вие, човеците, се самоизстребвате помежду си?

— Требим се и още как! — подчерта гордо измерваният.

— Какво?! — възкликнаха в един глас двамата чуждопланетни представители. — Вие се избивате?

— Какво чудно има — дивите се на най-естествените човешки деяния, а какво остава за такива благородни действия като самоизяждането и жабоядството! — заяви преспокойно шанхайският дребосък.

— Отвратително! — задави се Кокоската с пломбирания зъб. — Те се ядат! Варварство! Такава цивилизация не заслужава съществуването си — тя е от паразитния долен III разред и подлежи на изстребление, защото узаконява вредни белези сред космическите популации.

— Ето че и вие казахте нещо умно! — зарадва се малкият Ки Таец. — Но аз искам да ви дам още полезна информация. Сред хората има едно особено разпространено паразитно звено. Това са така наречените „колониалисти“ — по-високи на ръст от мен, със зелени триъгълни шапки, ленти през рамо и съоръжения, наречени топове. Тези човеци са най-вредни — избиват себеподобните си без да му мислят. В момента една тяхна флотилия, натъпкана с колониални човеци, иска да завладее царството У.

— Флота от прахо?

— Не, от фрегати, по-особен вид корабчета...

— Само ни ги покажи! — залюти се Кокоската.

— Те се виждат вече от брега — ей там!

Вбесените инопланетяни изтичаха на посоченото място и гръмнаха един след друг паразитните плавателни съдове с лазерния си пистолет.

— Свършихте умно дело — похвали ги Малкия негодник от Шанхай. — Само че царството У страда от глад, суша и зарази, а Пи Ратите на Ю Хао Хи искат да го оберат. Горкото царство!

— Тези Пи Рати са новопоявил се паразитен клон, който също трябва да бъде ликвидиран, така ли? — досетиха се инопланетяните.

— Взехте ми го от устата! — отвърна шанхаецът. — Тъкмо се канех да ви кажа същото! Изтичайте сега, моля ви, на отсрещния бряг и вижте дали разбойниците идват.

Кучето беше вече там и викаше:

— Задават се, задават се, олигофрените вредни! Кокошко, давай пистолета!

След като вредителите бяха потопени, ситният шанхаец заяви тържествено:

— Бих ви потупал по раменете, ако ги имахте, и ако, разбира се, аз имах ръце.

Дребосъкът се разсмя, зарадван от шегата на своя зловец малък мозък, устата му се разтвори и от грозната дупка на гърлото му излетя огнена струя по посока на джунглата.

— Буф! — каза летящата чиния и се разпадна. Разнесе се могъщ взрив, към небесата полетяха пламъци, дим и огнени искри.

— Нашата летяща чиния, космическият ни кораб за светкавично придвижване! — ахнаха инопланетяните. — Тя гори!

— Време е да се запознаем — обяви спокойно дребушлякът. — Идвам от шанхайската златна сбирка на един мандарин, но не съм от Шанхай. В Карибите ме наричаха Дяболо д'оро и Daimon. Мой създател е Кецалкоатл от съзвездието Алдебаран, който, гонен от междупланетните диктаторски власти, се укри сред американските толтеки и бе обявен от тях за бял бог. Когато ги напусна, Кецалкоатл се досещаше какво бъдеще очаква приютилите го индианци. Той остави на Земята като свой осведомител мен — златния демон Сипе-Тотек. Аз не можех да спра християнския потоп в Новия свят, защото нямах право да усмъртявам лично когото и да било. Наложих ми се, както се досещате, да търся собствени форми за изява. В момента завършвам втората си за последните четири века обиколка на Земята, след като внесох разруха в Империята на великите моголи, разсипах деспотичната яванска държава на Маджапахид, уморих корабните негодници йоамити, заедно с мъжа на прочутата морска мръсница мадам Чин и поболях обезглавителя Хубилай хан. Един съвет на раздяла: не бъркайте друг път човешките индивиди с Дяболо д'оро, както някога вашите власти не сбъркаха, когато отказаха да дадат политическо убежище на добрия стар Кецалкоатл. Довиждане! Отивам си!

— Какво? — запитаха облещени двамата инопланетяни. Те бяха изумени от съдбовната си грешка — да срещнат на Земята не човек, а този бърборещ алдебарански продукт, който се канеше да си замине.

— Стой! — изписка Кокошката с пломбирания зъб.

— Стой! — ревна заканително Звездното куче.

Земята под нозете им забоботи и из разлистената джунгла изскочи индийски слон с болен зъб и трънче от отровното растение Убилия пераманция в петата.

— Ох, слон! — изпъшка Сипе-Тотек, златният демон. — Сбогом, сбогом! Много ме е страх от тези мастити хоботести гиганти — могат да ме настъпят или да ми повредят с бивни фината конструкция.

— Ами ние? — извикаха заедно сатурнианските гости.

— Спасявайте се — ако ви хванат бабаитите на местния феодал, ще ви обезглавят с ятаганите си или ще ви препарират, за да ви покажат на европейците. Какво да се прави — варвари! Впрочем, кучето може да свърши работа — яко е. Хайде, сбогом, че бързам!

Индийският слон нададе тръбен рев и се устреми напред, газейки палмите.

Златният демон закуцука, затътри се, спъна се, но успя да прескочи локвата в средата на поляната, а накрая изчезна съвсем пред очите на смаяните сатурнианци в зеления и безперспективен ад на местната дива джунгла. Субекваториалният вятър разлюля две ротангови палми подире му.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.